

Scurt studiu despre venirea Domnului (1)

Israel

Verset călăuzitor: Iacov 5.8

Iacov 5.8: Venirea Domnului s-a apropiat.

Introducere

Găsim subiectul venirii Domnului Isus pe pământ în multe locuri din Cuvântul lui Dumnezeu, în Vechiul și în Noul Testament. Deoarece nu le putem trata pe toate, trebuie să facem o selecție.

De fapt, venirea Domnului nu este un eveniment izolat, o dată în sine, ci o întreagă perioadă de timp. Atunci când profeții Vechiului Testament, precum Isaia (de exemplu, Isaia 9.1-7; 61.1-3), vorbesc despre Cel care va veni, ei prezintă, în cadrul unei singure imagini, venirea Sa ca Om pe pământ, unde a trăit timp de aproximativ treizeci de ani, și venirea Sa viitoare, care va duce la instaurarea Împărăției de o mie de ani. Când evangheliștii, la rândul lor, relatează cuvintele lui Isus, ei vorbesc adesea despre revenirea Sa într-un mod care unește cele două faze ale viitoarei Sale venituri într-una singură. Acest fapt este în concordanță cu Ioan 16.12, unde Isus le spune în mod explicit ucenicilor Săi că mai are multe lucruri să le spună, dar că ei nu le pot suporta în acest moment. Abia în epistole, în special Pavel, învățat de Duhul Sfânt și însărcinat să „întregească Cuvântul lui Dumnezeu” (Coloseni 1.25), distinge clar dubla revenire a Domnului Isus: venirea Sa pentru a-i răpi pe credincioși, care este numită „răpirea”, și venirea Sa în glorie pentru a instaura Împărăția Sa.

Nu există nicio contradicție între profețiile Vechiului Testament, Evanghelii, Epistole și Apocalipsa, ci o dezvoltare *progresivă* a adevărului. Când privim mai multe lanțuri muntoase de la mare distanță, credem că avem unul singur în fața noastră, pentru că nu ne dăm seama că văile le despart: așa este viziunea, pe care ne-o oferă profeții. Când ne apropiem de primul lanț muntos, ne dăm seama că acesta este separat de următoarele printr-o vale adâncă: Aceasta este revelația pe care evangheliștii au reușit să ne-o ofere. Când ne apropiem și mai mult, ne dăm seama că următoarele lanțuri muntoase sunt din nou separate între ele de alte văi. Întotdeauna rămâne aceeași panoramă în integralitatea sa, dar cu cât ne apropiem mai mult, cu atât distingem mai bine perspectivele succesive care se suprapuneau atunci când erau privite de la distanță.

În Vechiul Testament, venirea Domnului este dimineata care vine, dimineata fără nori, o mare lumină (Isaia 21.12; 2 Samuel 23.4). În Noul Testament, avem Luceafărul de dimineată, speranța Bisericii, diferit de răsăritul soarelui, o imagine a lui Mesia care instaurează Împărăția Sa. În Evanghelii este Stăpânul, Fiul Omului, Cel care Se întoarce. În Faptele apostolilor este „acest Isus” (Faptele apostolilor 2.32), iar în Epistole este „Înșuși Domnul” (1 Tesaloniceni 4.16). În acest fel, marea temă a venirii Domnului este împărțită în două perioade clar distincte:

- prima Sa venire pe pământ, unde S-a născut, a trăit și Și-a dat viața
- revenirea Sa din cer în două faze succesive: răpirea, când El va veni să-i ia la Sine pe cei credincioși; apoi venirea Sa în glorie ca Judecător și Împărat, pentru a stabili Împărăția de o mie de ani.

Aceste două faze sunt separate de o perioadă de timp în care se vor abate judecăți teribile atât asupra poporului iudeu, cât și asupra națiunilor.

Ca în cazul tuturor chestiunilor importante din Scriptură, diferitele învățături referitoare la venirea Domnului pot fi studiate din trei puncte de vedere:

- Istoric: se referă în special la prima Sa venire pe pământ.
- Moral: acesta se referă la efectul practic pe care adevărul revenirii Sale iminente ar trebui să-l aibă asupra inimilor noastre.
- Profetic: acest aspect este dat de totalitatea pasajelor care anunță în avans diferitele evenimente ale celei de-a doua veniri a Sa.

Dumnezeu nu dorește ca noi să separăm aspectul profetic de aspectul moral: cele două trebuie să rămână strâns legate, așa cum vedem, de exemplu, în Luca 21.27-36. Pe de altă parte, învățăturile morale referitoare la venirea Domnului din parabole, epistole și din alte locuri se aplică în egală măsură răpirii și venirii Sale în glorie.

Dintre profeții, remarcăm următoarele ca fiind cele mai esențiale cu privire la venirea Domnului:

- cele ale lui Daniel, care vede lucrurile de pe pământ
- cele ale Evangheliilor, care văd viitorul în principal din „partea iudeilor”
- cele ale Apocalipsei, unde Ioan are vederea din cer după ce a auzit: „Suie-te aici” (Apocalipsa 4.1).

1. Privire de ansamblu profetică

Diferitele epoci, despre care vorbește Scriptura, se referă la Israel, la națiuni sau la Biserică (Adunare) (1 Corinteni 10.32). Procesele istorice respective converg în revenirea Domnului:

- punctul culminant al istoriei lui Israel: venirea lui Mesia în glorie și instaurarea Împărăției de o mie de ani
- binecuvântarea fostelor națiuni: domnia dreptății și a păcii, inaugurată de venirea lui Hristos în glorie
- speranța Bisericii lui Hristos și sfârșitul istoriei ei pe pământ: răpirea și întâlnirea cu Mirele

1.1 Israel

Citim: Geneza 12.1-3; Daniel 9.23-27; Zaharia 12.10-14; Zaharia 14.3-5.

Binecuvântarea Edenului a luat sfârșit la căderea omului în păcat din cauza comportamentului necorespunzător al omului. Descendenții lui Adam s-au stricat pe pământ și au fost nimiciți prin potop. De asemenea, „generațiile” fiilor lui Noe s-au consacrat idolatriei. În acest moment, Dumnezeu intervine, nu cu gândul la oameni în general, ci pentru a ridica o familie, un popor, din rândul lor. El îl cheamă pe Avraam: acesta devine purtătorul promisiunilor și Dumnezeu face un legământ cu el.

Din Isaac și apoi din Iacov (Israel), se formează pe pământ un popor al lui Dumnezeu, un popor separat de toate celelalte popoare (Numeri 23.9; Deuteronomul 7.6); încă separat de celelalte popoare, el există până astăzi, în ciuda istoriei sale dureroase și tragice. Dumnezeu a dat acestui popor:

- un pământ: Palestina, un motiv de dispută de-a lungul secolelor
- o revelație: Biblia, în special Vechiul Testament

- un Salvator: Mesia

Deși iudeii s-au opus cu gelozie, Sfintele Scripturi nu erau doar pentru ei, ci pentru toți oamenii, iar Mesia nu era Mesia doar pentru iudei, ci era Mântuitorul lumii.

După exodul din Egipt și cucerirea Canaanului, poporul Israel a rămas în țara sa timp de mai multe secole și sub împărăție s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de Dumnezeu. Această infidelitate duce în cele din urmă la exiluri succesive în captivitate, așa cum se consemnează în ultimele capitole ale celei de-a doua cărți a Împăraților și a Cronicilor; majoritatea israeliților sunt duși în alte ținuturi. Momentul decisiv este atunci când ustensilele Casei lui Dumnezeu sunt luate de Nebucadnețar, în al treilea an al domniei lui Ioiachim (Daniel 1.1,2). Începând de atunci, se derulează număratoarea inversă a celor 70 de ani de captivitate anunțată de profeți (Ieremia 29.10; Daniel 9.2), la sfârșitul căroră, în urma unui edict al lui Cyrus, are loc o primă întoarcere cu Zorobabel (Ezra 1).

Conform anunțului său, împăratul Persiei avea ca obiectiv construirea altarului și a Templului din Ierusalim. Abia Neemia, conform profeției încredințate lui Daniel (Daniel 9.25), primește însărcinarea de a reconstrui cetatea și zidurile sale (Neemia 2.8). Aceasta marchează începutul celor 70 de săptămâni, despre care îngerul Gabriel l-a informat pe Daniel într-o viziune.

Cele 70 de săptămâni: acestea sunt „săptămâni-an”, adică un total de 490 de ani, care se încheie cu „ungerea Sfintei Sfintelor”, adică cu Împărăția promisă a lui Mesia. În timpul primelor 7 săptămâni-an (49 de ani), „drumurile și șanțurile sunt refăcute” (Neemia), apoi trec 62 de săptămâni-an, adică 434 de ani, „până la Mesia, Unsul” (Daniel 9.26a). La sfârșitul celor 69 de săptămâni, suntem la sfârșitul vieții Domnului Isus pe pământ. Daniel 9.26a explică: „După cele 62 de săptămâni, Mesia va fi nimicit și nu va avea nimic”. Așadar, la sfârșitul celei de-a 69-a săptămână-an, Mesia va fi nimicit. Apoi Ierusalimul va fi distrus aproximativ 40 de ani mai târziu: „... și până la sfârșit va fi război: pustiirile hotărâte” (Daniel 9.26c). Aceste cuvinte acoperă întreaga perioadă de împrăștiere a iudeilor după distrugerea Ierusalimului, o perioadă care corespunde aproximativ istoriei Bisericii de pe pământ.

Daniel spune că „pustiirea” durează „până la sfârșit”. Luca 21.24 precizează: „până se vor împlini timpurile națiunilor”; Matei 23.39 adaugă: „până când veți zice: «Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului»”, iar Romani 11.25: „până va intra plinătatea națiunilor”. În acest timp, în ciuda împrăștierii lor, iudeii continuă să existe ca popor, separat de ceilalți. În 1933, numărul celor recunoscuți ca atare ar fi fost de șaisprezece milioane, dar de atunci au pierit aproximativ cinci-șase milioane ca urmare a persecuțiilor suferite. Înființarea statului Israel în 1948 este un eveniment care a atras o mare atenție, deoarece a fost prima dată de la împrăștierea sa când acest popor și-a recăpătat un guvern propriu, deși până acum este vorba doar de o mișcare pur politică și nu pocăința anunțată de profeți. De altfel, este remarcabil faptul că numărul iudeilor care s-au întors deja în Palestina și al celor care se adaugă în fiecare lună este mult mai mare decât numărul celor care s-au întors în timpul lui Zorobabel, Ezra și Neemia.

Când istoria Bisericii lui Hristos pe pământ se va încheia odată cu răpirea, Dumnezeu va intra din nou în relație cu Israel și va începe cea de-a 70-a săptămână-an, a cărei împlinire încă nu a avut loc. La începutul ei, „conducătorul care va veni ... va face un legământ ferm cu cei mulți pentru o săptămână” (Daniel 9:27). Este vorba deci de un pact între masele de iudei (necredincioși) și căpetenia Imperiului Roman restaurat. „La jumătatea săptămânii”, va avea loc o intervenție cu scopul final de a „opri jertfa și darul de mâncare” și de a „așeza urâciunea pustiirii în locul sfânt” (Matei 24.15). Toți vor fi făcuți să se închine fiarei și chipului său (2 Tesaloniceni 2.4; Apocalipsa 13.8,15). Acesta este începutul perioadei de 3 ani și jumătate, care se caracterizează prin marele necaz pentru Israel, „necazul lui Iacov” (Ieremia 30.7) și prin mari judecăți care se abat asupra întregului pământ, după cum ne spune cartea Apocalipsa.

Israel

Un adevărat exercițiu al inimii, care a început deja, va avea loc printre unii dintre iudeii care s-au întors în țara lor, „rămășița”; ei vor fi conduși la o pocăință profundă cu privire la respingerea și răstignirea lui Mesia (Zaharia 12.10-14). Apoi, cele zece seminții împrăștiat anterior se vor întoarce, de asemenea, în Palestina, trecând prin diverse judecăți pe drum și la sosire (Ezechiel 20). Această perioadă de 3 ani și jumătate (42 de luni), în timpul căreia fiara și profetul fals triumfă (Apocalipsa 13), se încheie cu apariția Domnului Isus în glorie, care îi nimicește (2 Tesaloniceni 2). El obține victoria asupra tuturor adversarilor săi (Apocalipsa 19) și instaurează Împărăția Sa (Zaharia 14.3-5).

Titlu original: „Courte étude sur la venue du Seigneur (1)”, (1949)

Sursa: www.bible-notes.org